

MAJA SOTENŠEK
AIRBNBJEVSKE
ZGODBE

AIRBNBJEVSKÉ ZGODBE

MAJA SOTENŠEK

AIRBNBJEVSKÉ
ZGODBE

Maja Sotenšek
Airbnbjevske zgodbe

© 2019 Založba Chiara
Izdala in založila: Založba Chiara
Za založbo: Simona BOC
www.zalozba-chiara.si

Ilustracije: Miriam Monica
Lektorirala: Lučka Lešnik
Oblikovanje in prelom: Sandra Pohole, K8 dizajn
Tisk: Primus digitalni tisk
Naklada: na zahtevo
Ljubljana, 2019

Brez pisnega dovoljenja Založbe Chiara je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, hkrati s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki, v okviru določil Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-32

SOTENŠEK, Maja
Airbnbjevske zgodbe / Maja Sotenšek ;
[ilustracije Miriam Monica]. - Ljubljana : Chiara, 2019

ISBN 978-961-7060-06-5
COBISS.SI-ID 299977216

MOJ DOM, TVOJ DOM: AIRBNBJEVSKJE ZGODBE

Prvič v zgodovini lahko spoznavamo svet tako množično in v tolikšnem obsegu.

Poti, ki so bile še nedolgo tega dostopne samo trgovskim karavanam, vojakom, mornarjem ali redkim pustolovcem, so zdaj odprte vsakomur, ki ima željo, voljo in pogum.

V mnogih od nas tli nomadska iskrica in razpihuje radovednost, da z veseljem pokukamo kam drugam, si ogledamo še nepoznane lepote sveta, predvsem pa se radi naužijemo tujega vzdušja, novih vonjev in okusov, spoznavamo drugačne običaje, se prepustimo neznanim izzivom in sklepamo nova znanstva.

Sodobnemu popotniku je spletna platforma airbnb pisana na kožo: zasebna, a zanimiva stanovanja, ugodne cene in še novi prijatelji so pravo nasprotje suhoparni sivini hotelov z več ali manj podobno opremo in pričakovano rutino ponudbe, ki se zdi klonirana v neskončnost.

Dve leti bo že, odkar sem začela v svojem domu sprejemati sodobne vagabunde. Rada raziskujem svet, zato tudi z veseljem gostim podobno misleče, ko sem doma.

Pritlično stanovanje z majhnim vrtom tik ob obali je v poletnih mesecih vedno polno zanimivih gostov od vsepovsod.

AIRBNBJEVSKJE ZGODBE

Dandanes so tudi počitnice drugačne kot nekoč, večina obiskovalcev pride le za nekaj dni, da se po obveznem ogledu prestolnice in Bleda, morda še Bohinja, Postojnske jame ali Škocjanskih jam, nagradijo s kratkotrajnim lenarjenjem in kopanjem v morju. Redko kdo obiše Slovenijo le zaradi morja.

Tudi naši odnosi so velika spremenljivka. Včasih takoj prepoznamo sorodnost, se začutimo in poklepetamo, podelimo svoje zgodbe; spet drugič ohranjamo razdaljo in se srečamo le ob prihodu in odhodu.

Kljub vsemu smo skupaj nanizali že kar nekaj zgodb, vsaka me je po svoje obogatila ali me navdihnila z novimi spoznanji.

VIKI IN BEN, NJEGOV OČE

Prsti s skrbno oblikovanimi, karminsko rdečimi nohti pazljivo nabirajo najlonsko nogavico. Ko pridejo do naprstnika, v tako pripravljeno posteljico najprej smukne nožni palec in takoj za njim še preostali prsti. Zdaj noga z lahkoto zdrsne v dragoceno nežno tkanje, mlada dama skrbno pogladi vsako gubico in previdno naravna navpično črto, da poudari lepoto vitke noge. S šestimi zatiči pripne nogavico na pas in postopek ponovi z drugo nogavico. Na koncu skrbno poravna še ozko krilo, ki sega čez kolena, da se vlije po oblinalah brez ene same gubice. Na srajčne gumbnice pritrdi sinje modre manšete v obliki spominčice, prav takšno broško pa si pripne nad prsi na srčno stran. Z nekaj hitrimi zamahi si še počese lase, ki si jih je zjutraj navila na velike navijalke in njena pričeska v stilu filmskih zvezd je popolna. Z živordečim črtalom začrta zgornji lok ustnice in nanese dovolj šminke, da jo lahko z vajenim gibom premaže še na spodnjo ustnico. Preveri, ali ni kaj šminke ostalo na zobeh.

Na toaletni mizici ob skromnem novo renesančnem ogledalu je dragocena steklenička toaletne vodice. S pršilko, ovito v rožnati *garn*, si je nekaj varčno poprši za vrat in na notranjo stran zapestij.

Ko je pripravljena, se obrne in nasmehne moškemu, ki jo zleknjen v postelji ves čas opazuje. S kakšnim

veseljem bi jo potegnil nazaj med rjuhe in nadaljeval z nočnim ljubljnjem, a mu srce ne dovoli, da bi uničil ves ta trud.

Prav, greva na večerjo! Z enim zamahom se požene v zrak; hitro natakne hlače, si popravi srajco in jo zatlači za pas, zgolj malomarno zaveže kravato – saj sta vendar na počitnicah!

Po škripajočih lesenih stopnicah se spustita na ulico. Nekaj drugih parov se že sprehaja ob obali in Bena prešine, da so na obali le mladi zaljubljeni pari in kopica razigranih otrok.

Ročico svoje Eve (res ji je tako ime) si položi čez roko in jo stisne k sebi. Razigrano, z iskricami v očeh se sprehajata po Puntih. Vmes se ozka petka Evi zatakne med špranje kamnitega tlaka in ko jo nekoliko zardela neopazno reši, ga rahlo potisne v desno, na asfalt, kjer bo lažje hodila.

Premami ju barvito platno senčnika Gostišča Vojko in hitro sedeta za pravkar izpraznjeno srednjo mizico. Prijazen možak srednjih let in okrogle postave jima prinese temno vino v visokih pecljatih kozarcih, razloži jima, da je to teran, gosto kraško vino, bogato z železom in minerali.

Eva naredi drobcen požirek in odloži kozarec, Ben ob tem hitro prekrije njeno dlan s svojo. Globoko se ji zazre v zlato rjave oči, v katerih se lesketajo žarki zahajajočega sonca. *Draga ... odkrha se in poskusi znova. Draga, poročiva se, hočem te za vedno ob sebi!*

V počasnem posnetku opazuje njen profil, prefinjene poteze z ozkim aristokratskim nosom, poudarjene

ličnice, drobne rdeče ustnice. Nad čelom se viha in hudomušno potrkava ljubek medeno zlat koder. Ko jo tako gleda, mu je popolnoma jasno, da je edina, s katero želi otroke in dom, edina, ki bi jo lahko gledal in občudoval v neskončnost – način, kako hodi ali kako vrže glavo nazaj, ko se zasmije, kako se nežno stisne k njemu, ko ga prime pod roko.

Zajame ga tolikšna toplina, da vstane in se vrže na kolena pred to lepotico, ki mu jemlje dih ... nekje na obali Jadranskega morja, v res majhnem mestu in še manjšem lokalu ob morju.

Eva komaj zadržuje solze, ko zardela vzklika *yes, yes, yes ...* Dobrodušni možak, izkaže se, da je Vojko, lastnik gostišča, odpre steklenico penečega vina, Ben in Eva nazdravita z vsemi naključnimi gosti lokala. Od nekod pride še brkat možki s harmoniko in kar ne lepem se pred mizicami v iskrivem plesu vrtijo tisti mladi pari, ki so se prej sprehajali ob obali.

Zdaj je spet tukaj, sivolasi Ben s sinom Vikijem. Sedi na mestu, kjer je leta 1957 v Gostišču Vojko sedel z Evo. Vojka že dolgo ni več, danes je tu velika, glasna in neosebna picerija. Ni mu všeč.

Kar naprej se v mislih pogovarja z Evo, zlila se je z njim v en sam um in čeprav je njeno telo ugasnilo, je za Bena vedno tu, ob njem. *Evi, kako si želim, da bi tudi Viki našel takšno žensko, kot si ti. Mogoče pa jo tudi on sreča v Piranu, kdo ve? Pripeljal sem ga sem, da bi skupaj ujela odblesk najine ljubezni in ga navdahnila z njo. Naj mu da moč, da najde svoj pristan.*

LUNA IN MARK

Prelepa rdečelaska z bujnimi kodri in porcelanasto poltjo mi prikliče v spomin zasanjane artnouveaujevske obraze Alfonsa Muche. Slovenka z umetniško žilico že vrsto let živi na Škotskem, za njenega škotskega prijatelja z razmršeno kodrolaso pričesko in navihanim nasmehom pa se zdi, kot bi prikoral naravnost iz kakšne Tolkienove povesti. Vedno prijazen, nasmejan in tudi zelo zgovoren se tesno nagiba k sogovorniku, da bi podkrepil povedano, a žal le stežka razberem vsebino izrečenega. Škotski naglas je čudovito melodičen, a nevajenemu ušesu kar težko razumljiv.

Kmalu odkrijeva skupno strast do starodobnih ostalin, megalitskih krogov, menhirjev, nenavadnih kamnitih arhitektur, ki sevajo čarobne energije in spodbujajo k razmišljanju o naših daljnih prednikih. Na Škotskem jih kar mrgoli, pri nas jih v zadnjih letih na novo odkrivamo.

Sta med mojimi prvimi *airbnb* gosti – morda se med nami tudi zato vzpostavi posebna vez. Zelo sem vesela njihovih predlogov in nasvetov.

Hitro se ugnezdita in vseh mi je, kako vselej opazita drobne poudarke in jih tudi spretno uporabita. Zvečer prižigata svečke, si vrtita glasbo, opazujeta odsev lune na morski gladini. Zjutraj, takoj po svitu, se Mark odpravi ob obali v porto in zavzeto fotografira.

Vsak večer poklepetamo in ker sta brez avta, tu in tam začnimo klepet še s kakšnim potepom po Istri, kopanjem v Alberih, obiskom boljšjega sejma v Grožnjanu ali sprehodom po čarobnih uličicah Motovuna.

V Grožnjanu se navdušimo nad veliko steklenico za hranjenje vina ali oljčnega olja, v svetlobi poznega popoldneva njeno zeleno steklo čudovito preseva. Mark si jo junaško oprta in odnese do avtomobila, a čisto druga zgodba je, ko jo potem s parkirišča z vrha hriba na Arzah vlečemo v hišo. Vendar pa smo vsi trije iz podobnega testa – preveč neučakani, da bi potrpeali do jutra. Takoj moramo preizkusiti, kje bo prišla njena krhka lepota najbolj do izraza.

Luna in Mark sta zame res posebna tudi zaradi svojega odnosa, ki je ves čas ljubeč in poln zanosa. Nekoč se mi, za kratek hip, odškrnejo vrata v ozadje te dovršenosti in ujamem lahko, da ničesar ne prepuščata naključju. Dogovorjena sta, da bosta zavestno nadzorovala vedenje: nič nepotrebnega tečnarjenja, godrnjanja, pritoževanja, le veliko ljubkovanja, božanja, smeha, podpore in nežnosti.

Ta bežni utrinek, naključen in nehoten pogled, mi je dragoceno darilo in spodbuda v razmišljanje, kako lahko tenkočutno razvijamo – ali pa ne – naša partnerstva.

Tako preprosto je in hkrati neznansko težko, zahteva stalno čuječnost, spoštljivost, dobrohotnost, nepretrgano in skrbno razvijanje odnosa.

Ubeseđenje pravil doda še drugo razsežnost – zavedanje, da je negovanje ljubezni le naša izbira in odgovornost.

Naj bo Maks! Če bi imela sina, bi izbrala to ime – po prisrčnem dečku, ki sem ga spoznala v svoji prvi službi.

Ta Maks pa je prišel iz Londona. Hitro sva našla skupni jezik, saj naju oba zanimajo potovanja in zgodovina.

Zvečer mi omeni, da želi obiskati Škocjanske jame. V turistični pisarni so mu predlagali avtobus do Divače, naprej pa peš.

Presenečena nad slabimi in zamudnimi povezavami mu ponudim prevoz. Pravzaprav bi se z veseljem sprehodila po kraški gmajni, že dolgo nisem bila v Matavunu in njegovi prelepi okolici.

Po kratkem ogledu piranskih znamenitosti sva naslednje jutro že zgodaj sopihala po pobočju griča Mogorona proti obzidju in avtu. Maks pripravlja doktorat, trenutno pa dela kot programer na znanem socialnem omrežju. Navdušen je nad Slovenijo, zato je staršem za darilo že kupil letalsko karto do Ljubljane.

Ko z vrha pogledujeva na piranski polotok, pa naprej čez lesketajoče morje v Trst, laguno Gradeža in celo na obrise Alp, se zdi vsa ta neizmerna lepota neresnična in lahko si predstavljam, kako prevzame popotnika prvič in potem vsakič znova, ko se razprostre pred očaranim pogledom.

V parku Škocjanske jame se ob najinem prihodu že pripravljajo na nov voden ogled. Maks se pridruži

MAKS

skupini, jaz pa jo mahnem po sledi markacij učne poti mimo Male in Velike doline, skozi vas Betajna na dvourni pohod. Hoja po udarnih dolinah se sklene v slikoviti jami z jezercem, njegov obris se megli nekje ob temačni odprtini, ki vodi v podzemlje. Ob koncu poti spet naletim na Maksovo skupino, skupaj se odpraviva na izhodišče.

Utrujena, malo zaradi vročine in malo zaradi hoje, se peljeva nazaj proti obali. Maksova glava omahne na naslonjalo sedeža.

Prijetno se je dotikati Bethinih las, tako košatih, dolgih in valovitih.

Krtačim jih ob oknu, zastrtem s težko zaveso, le snop svetlobe preseva skozi špranjo. Opazujem množico lesketavih prašnih delcev, kako plešejo v zlatem žarku, ko v levici tehtam pramen. Sklonim se, da bi ujel vonj sivke, vonj njenega najljubšega olja, ki ga vsako jutro kane pod čop ali na zatilje.

Takrat opazim, da se Bethino telo počasi razkraja in briše, vidim drobne atome, kako se dvigajo pod strop v kaotičnem plesu. Beeeth!!! Beeeth!!!

Maks trza in momlja, prestrašeno odpre oči. Kje sva? Komaj mimo Divače, hitim razlagati. Kraj je dobil ime po starodobnem svetišču, posvečenem Devi, Devači, ženski boginji plodnosti. Nekakšni Joni.

Mogoče pa res, sem pravkar sanjal eno ... boginjo ... potem je kar izginila, se razblinila v nič.

Kot v življenju ... razšla sva se z mojo deklico, še vedno je težko.

Nerodno ga potrepljam po rami.

AIRBNBJEVSKÉ ZGODBE

*Vsak konec skriva začetek novega.
Pravi večna optimistka Louise Hay, se posmehne
Maks.*

DUNAJSKA PSIHIATRINJA

Gospo mojih let (beri: pozna srednja leta) pripelje čisto do hišnega praga majhno in brezplačno električno vozilo, ki ga ponuja mesto, saj druge vrste prometa v tem delu niso dovoljene. Ob gori prtljage ostanem odprtih ust, za teden dni ima s seboj poleg kovčka cel kup bisag, škatel in potovalk, ki jih s prijaznim voznikom kar nekaj časa zlagata pred vrata.

Miselne igre, skomigne z rameni. Nekaj hiš naprej so najeli stanovanje njeni prijatelji in skupaj jih bodo igrali.

Kot pristaš minimalizma pri prtljagi nikakor ne doumem te neverjetne količine. Saj vendar niso prišli na morje le zaradi miselnih iger?

Ana ima s seboj velikega kodra (ob spletnem dopisovanju ga je sicer opisala kot čisto majhnega kužka, zato sem v prepričanju, da gre največ za čivavo, s stisnjenimi zobmi privolila) in medtem, ko ji razkazujem stanovanje, mi pojasni, da bo uporabljala štedilnik izključno zato, da bo zanj grela že pripravljene obroke. *Hm, pasja mamica*, pomislim s ščepcem sarkazma.

V prvih dneh je Ana res veliko zdoma, pes pa nejevoljno zavija za vrati. Zato kmalu spremeni taktiko in ga jemlje s seboj na plažo ali k prijateljem, a očitno se ne izkaže kot posebno vzoren kosmatinec, saj ostajata zadnje dni raje doma, skupaj poležavata na vrtu.

Vmes me neko popoldne pokliče, ker ima težave s kuhalno ploščo. Ob pogovoru pred kuhalnikom s pogledom oplazim kopalke, iz katerih se kar cedi, močno me začudi, zakaj jih suši na kljuki sobnih vrat, saj ima vendar na razpolago cel vrt. Ko vidi moj nejeveren in ja, priznam, tudi nejevoljen pogled, se me po hitrem postopku znebi.

Ob koncu njenega obiska pa šok. V vseh prostorih neznosno smrdi po pasjih iztrebkih in kljub večdnevnomu zračenju, pomivanju z vsemi mogočimi čistili, uporabi dišav, vonja nikakor ne morem pregnati.

Ugibam, kaj se je zgodilo. Očitno Ani, navkljub pedantnemu umu ali pa prav zaradi njega, ni uspelo razrešiti vprašanja, kam s pasjimi kakci, ki jih je kot vestna lastnica štirinožca pridno odstranjevala s pločnika in pobirala v vrečke. Tako kot se ji je zdelo neprimerno sušiti kopalke kar na vrvi na vrtu, vsem na obeh, se ji je zdelo očitno brezbožno odmetavati te vrečke v običajne smetnjake.

Seveda, v večjih mestih imajo v ta namen posebne koše, tu pa jih nimamo.

Kakor koli, kot bi rekel Mujo (ali Haso?) – to je logika, ali ne?

V ogib nadaljnim dilemam te vrste sem že naslednje jutro popravila status na svojem *airbnb* profilu in obkrožila NE ob vprašanju, ali so domači ljubljenci dovoljeni.

GUSTAVE

Kot pravega Francoza ga najbolje opiše besedica – *bonvivant*.

Ko si pred njegovim prihodom dopisujeva po spletu, se tako nejevoljno zgraža nad oderuškimi cenami v obeh garažah, da si v mislih naslikam osebo, ki je le težko privarčevala za svoje *last minute* počitnice v Sloveniji.

Kaj naj odgovorim? Svetujem mu ugodno parkiranje v Luciji, vendar bo v tem primeru treba vzeti v zakup še vožnjo z avtobusom.

Zato me toliko bolj preseneti, ko se pred vrati pojavi uglajen gospod izbranega vedenja – da, ravnatelj *école elementaire* je, njegova žena pa odvetnica. Prišla sta le za kratek čas, saj ima *madame* že konec tedna pomembno razpravo na sodišču, ni je mogoče preložiti. Ah, parkiranje, seveda sta avto pustila v garaži, sploh ni težave!

Vsak večer ju videvam na Tartinijevem trgu, kako zamaknjeno poslušata koncerte klasične glasbe, zvečer pa ju slišim, ko razigrano nazdravljata z izbranim vinom, prižigata svečke, se zaupno pomenkujeta.

Ob odhodu mi stisne Gustave, gospod ravnatelj, v roke seznam stvari, za katere meni, da jih moram kupiti:

- skleda za sušenje solate / priporočeno
- posoda za led / priporočeno
- protihrupne ušesne čepke / predlog

AIRBNBJEVSKE ZGODBE

- boljši odpiralč buteljčk / NUJNO!!!
- pečljate kozarce za peneče vino / absolutno NUJNO, najbolj pomembno!!!

*Ah, Francozi, zavzdihnem. Tista solatna skleda je več ali manj le *camouflage*.*

A ker je letos med mojimi gosti Francozov veliko, se potem res odpravim po pečljate kozarce za šampanjec.

À la santé!

MARION IN PIERRE

Prideta tiho, nekako nevidno, kot bi želela, da ju nihče ne opazi. Marionin pogled se zdi ves čas razklan, z enim očesom spremlja sogovornika in z drugim Pierra.

Ko ostaneta v sobi sama, mu skrbno razrahlja blazine in pomaga, da se udobno namesti v postelji. Pierre si vzame staro nalivno pero, ki je vedno v njegovi listnici, dvigne nogi na rob postelje, ju prekriža v svoj priljubljeni položaj in se loti križanke.

Medtem si Marion majhno kuhinjo preuredi v svoje bojišče: kuha, seklja, praži, peče, preizkuša okuse in dodaja začimbe.

Hrana je njeno orodje, z njim kliče Pierrove spomine. Ne, nikoli ni zares prebirala Prousta in ni še slišala za znani odlomek, ko ugriz v magdalenico podre jez, da bi sprožil osvobajajočo reko davnih spominov. Marion tudi ni psihiatrinja, je le gospodinja, ki pa tankočutno razume in uporablja moč okusov, da bi prodrla za zid moževe teme.

Ko vse brbota in se v prostoru vije prijeten vonj po njeni znameniti peperonati, si vzame hipec in poškili k možu. Malo je zadremal, revijo še trdno drži v rokah, nalivnik pa bo vsak čas spolzel med prsti. Na obrazu ima komaj opazen nasmešek in Marion je zadovoljna, ko vidi, da mu je prijetno.

Za droben hip tudi sama zapre oči.

Pierre kot v počasnem posnetku drsi proti tlem, hoče ga ujeti, a se izmuzne in se z vso težo sesuje na kuhinjske ploščice, glava s pokom udari ob ostri rob mize. Utripajoče luči, sirena, bolnica. Pa solze, strah, tesnoba. Vse se zavrti pred njenimi očmi v tem drobnem utrinku časa, preden zajame sapo in z odločnim korakom spet stopi pred štedilnik. Suvereno riše spirale v brbotajočo jed, vsake toliko jo poskusi s kuhalnico.

Čez nekaj minut že nežno stresa Pierra, da bi ga povabila k mizi. Pierre odpre oči in se nežno zazre v njene: *O, je že pripravljeno? Lačen sem!*

Sedeta za majhno apartmajsko mizico, ki se šibi pod ponvicami, skledami in kozicami, iz katerih omamno diši. *Bon appétit!*

Kako se že veselim, da se srečava s Celine!

Marion se zdrzne ob Pierrovi pripombi. Še zjutraj je brezdušno skomignil z rameni, ko mu je omenila Celine, ni se spomnil imena hčerke. Je njen stari mož končno nazaj?

*Tudi jaz! Pa dvojčic ... toliko časa ju že nisva videla!
Res, draga, komaj čakam!*

Naslednje jutro, ko se poslovimo, opazim nenavadno spremembo.

Ob prihodu ni Pierre spregovoril z menoj niti besedice, zdaj pa je razigran, klepeta z nama, govori počasi in s težavo, a v njegovih očeh je nekaj ali nekdo prižgal ognjemet iskric.

ANDY IN SARAH

O Andyju le nekaj besed.

Kdo je najboljši očka na svetu? Andy! Sploh ni treba dodati, kako je ime očkovi mali princeski. Seveda, Sarah! To je pravzaprav vse, kar je treba vedeti o Andyju in Sarah. Sta najboljši par. Pika.

Vseeno pa se tu in tam prigloda v očkove sanje Mora. Morana.

Odvleče ga nazaj pod kovinski hlad neonske luči, kjer čisto tako kot takrat, ves čas togo vstaja s stola ob bolniški postelji, naviti možiček kopitljaček, rad bi prikrikl slabost, ko ji briše potno čelo. Njun čas je postal gumitvist na natezalnici večnosti, vsaka sekunda, razvlečena v neskončnost, pa le še kaplja v polglasnem taktu kapljajočega 5 FU kemoterapevtika. Zdi se totalno neresnično, znanstvena fantastika.

Vmes kliče oddelčno sestro, ona bruha v kovinsko ledvičko, nekdo mu potiska v roke rolo papirnatih brisač.

Podpira njeno drobno roko v modri bolnišnični halji, tako tanka in presojna je že, kot dih.

Gologlava in oddaljena diha, diha, diha, a nekega jutra, ko se zbudi in seže k njej, tudi diha ni več, zamrl je. Ugasnil. Se odvrtil v modro nebo ... kot tisti čarobni dim v risanki o Aladinovi svetilki.

Njegova Lena je bila še pred nekaj tedni vsa nasmejana, ko sta v razigranem objemu lovila veter v razpeta

trenčkota in jadralska skozi park ljubezni. V vrtec po malo. Privoščili so si razposajeno popoldne v lunaparku, se zaletavali z avtomobilčki in vrteli na ringlšpilu. Zgoraj nad ljudmi, majhnimi svinčenimi vojaki, se je Andy v vsej polnosti zavedel sreče, da ju ima, svoji puncici. Iztegnil je roki in ju dosegel, najprej Sarino majhno dlan in potem Lenino. Tako so se potem držali za roke in vrteli, vrteli, spodaj pa je donela glasba Pink Floydov Learning to fly.

Andy je najboljši očka. V to se lahko prepriča vsak, ki prebira ocene gostiteljev na njegovem *airbnb* profilu.

Vsako jutro prime v roke glavnik in razdeli skrbno in z vso potrebno natančnostjo Sarine kodre v popolnoma enaki polovici, da ju potem splete v dovršeni kitki.

Punčka si obleče volančkasto oblekico, posuto z rožami, takšno za barbike; seveda, sama jo je izbrala.

Odpravita se na plažo, z roko v roki, po poti se še ustavita v kitajski trgovini in kupita plavalni obroč.

Dan bi lahko bil popoln, skorajda je, a vendar nekaj manjka. Ko prideta domov, priteče Sara k meni na balkon, malo se pocrkjava, dve tujki, ki si bosta kmalu pomahali v slovo.

STEPHEN

Stephen, mladi Dunajčan, je prišel na kongres informatike v Portorožu, da bi predstavil svoj projekt.

Kot bi se že pred njegovim prihodom dogovorila, sem mu pripravila izdatno porcijo paradižnikove solate z mocarelo, kot se kmalu izkaže, njegovim edinim obrokom tisti dan.

Super, obožujem to solato! Samo še dve urici dela, nekaj popravkov. Stephen je že tipkal v svoj prenosnik s hitrostjo, ki mu jo lahko le zavidam.

Naslednje jutro sem vstala bolj zgodaj, a ne pred njim. Spet je besno udarjal po tipkovnici in živčno brskal med papirji.

O ne, ni internetne povezave, je zastokal čez nekaj časa. Ne smem izgubiti podatkov!!!

Pridi v drugo nadstropje, v tej sobi je modem, mu ponudim. Do večera si lahko tu.

Potem odidem po opravkih. Ko se proti večeru vrnem, Stephen kot obseden skače po hiši, od pritličja do drugega nadstropja, vmes evforično tipka in pregleduje papirje, vsa vrata široko odprta, da zavese plapolajo v vetru.

Skuham večerjo in ponudim še njemu, mimogrede poje, s hvaležnostjo, a ves v svojem svetu.

Ob desetih ga potisnem iz zgornje sobe, le z nejevoljo gre spet v svoje prostore.

AIRBNBJEVSKJE ZGODBE

Zdaj že nekako samoumevno skrbim za tega mladiča, zjutraj mu pripravim še nekaj za pod zob in potem se odpravi na kongres.

Moj najboljši airbnb, nujno pridem še kdaj z družino na prave počitnice!

Pridi, pridi, Piran je vreden ogleda, saj sploh ne veš, kje si bil.

Objameva se in zaželim mu srečno predstavitev.

DOROTHY IN SAM

Včasih se zgrozim, kako polna predsodkov sem.

Ko zagledam na vratih Dorothy in Sama, najprej pomislim: *Mojbog, kako stara sta! Kako sta sploh preživela to dolgo pot?*

Zdaj se tega sramujem, še več, mirne vesti priznam, da sta bolj polna energije, veselja, radovednosti, tudi boljše fizično pripravljena kot marsikdo, desetletja mlajši od njiju.

Prišla sta iz Avstralije.

Zakaj Slovenija?

Slišala sta, da imamo tu čudovite gore. Najprej sta bila na pohodniških izletih v dolini Soče, morje je nagrada.

Super izbira! Le redko kdo od mojih gostov je slišal za čudovite kraje v Posočju.

Dorothy in Sam sta univerzitetna učitelja v pokoju. Temeljito sta se pripravila na pot, pregledala na stotine vodičev, internetnih zapisov, blogov.

Vsako leto se za mesec ali dva kam odpravita, videla sta že veliko sveta.

Pravzaprav sem počaščena, da sta izbrala moj dom.

Zvečer me povabita na klepet, ki se raztegne pozno v noč. Dorothy govori izvrstno angleščino, a tiho in s poudarki, da je trebna za razumevanje kar našpičiti ušesa. Zlahka si predstavljam, da je to tehniko razvila s študenti, saj so bili tako prisiljeni v popolno pozornost.

Sam je bolj sproščen in samozavesten.

Ko me sprašujeta o delu, jima omenim, da sem občasna prostovoljka v azilnem domu. Tudi Sam ima izkušnje s tega področja in potrdi, da je tudi v Avstraliji politika zelo represivna do migrantov. Soglasno ugotavljamo, kako se sramujemo države politikov, žičnih ograj, tega, da birokrati, ki odločajo o obupanih ljudeh, sploh ne poznajo dejanskih razmer.

Že večkrat se mi je potrdilo, da premorejo mnogo več sočutja do pribežnikov ljudje, ki so tudi sami kdaj potovali v kraje, od koder prihajajo, in okusili srčnost, gostoljubje tamkajšnjih ljudi.

Bi želela, da si izposodim kolesa zanju?

Oh, nikakor ne, jutri greva na pohod ob obali, vse si bova ogledala sproti, z radostnim glasom razloži Dorothy.

Dvajset kilometrov v eno smer?

Ah, mogoče bova šla v drugo smer z avtobusom.

Sem omenila, da sta krepko v devetdesetih?

Čez dober mesec dni me je razveselila razglednica iz Castelmaina v Victorii s prijaznim povabilom, naj se ob prvi priložnosti oglasim tam doli.

Hm, bo potrebno kar nekaj treninga, preden sploh pomislim, da bi ju obiskala. Zdaj že vem, da nikoli ne mirujeta.

MEIKE IN NIKKI

Meike je Nikkina mama, iz Amsterdama sta. Nikki je sredi dvajsetih, takoj okupira najboljši položaj v viseči mreži, kjer se utabori s svojim mobilnikom.

Meike malo kislo gleda, a dobro ve, da so vse razprave v tej smeri že vnaprej izgubljene, zato se zadovolji s starim ležalnikom – ta je dobro služil že mojemu dedku.

Poskusi s pogovorom, a Nikki odgovarja le v enozložnicah. Tudi Meike ne sodi med najzgovornejše, hitro utihne in se še sama posveti mobilniku.

Tako potem peščena ura sipa čas počitnic iz ene posodice v drugo, v neskončnost, kot so neskončna sporočila med Nikki in prijatelji, pa med Meike in njenimi prijateljicami.

Zgodi se, da ju opazim tudi zvečer, kako srkata vsaka svoj *aperolspritz* v baru ob morju. Obe v udobnem položaju z nogami na zidcu, zatopljeni v magična ekrančka ne opazita ne galeba, ki vrešči poleg njiju in berači za olivo, ne fantov pri sosednji mizi, ki stegujejo vratove in se pačijo Nikki.

Nekaj minut pred odhodom hitro pospravita vsaka svoj mobilnik, zmečeta stvari v mala kovčka, ki sta kupljena nalašč za lete z nizkocenovniki, na hitro pomahata in že ju ni več.

AIRBNBJEVSKE ZGODBE

Naslednje jutro najdem pod posteljo majhen uhanček in pošljem sporočilo s fotografijo Meike: *Je katera izgubila tale uhanček?*

Ne vem, moram vprašati Nikki, zdaj je v službi, v drugem kraju je to, konec tedna bom govorila z njo. Res, takrat pride novo Meikino sporočilo: Ni njen!

Spomnim se, da sem nameravala o nečem govoriti s hčerko in pograbim mobitel, da bi ji poslala sporočilo. Pa raje preklopim na klic. Hočem slišati njen glas!